

petratum, mors decernatur quâ reus in perpetuum ab humana societate aufertur. Inde sequeretur etiam crimina graviora citius commissa, pœnis minis diuturnis esse afficienda, quod absurdum est: *Nec quisquam exiit*, inquit Augustinus, *qui censeret tam citò nocentium finienda esse tormenta, quàm citò factum est homicidium, vel sacrilegium, vel quodlibet aliud scelus.* (Lib. 21. de civitate Dei, cap. 11. tom. 7. pag. 632.) Certum est igitur pœnarum æquitatem non pensandam esse ex durationis æqualitate, verùm ex criminis gravitate, vel etiam ex supplicii ad scelus impediendam utilitate aut necessitate.

Præterea dici potest Deum, crimen æternis puniendo supplicii, servare proportionem peccatum inter & pœnam, etiam quoad durationem; post interitum enim peccatoris, mortale peccatum semper est extitutum, nec unquam delebitur, ut supra diximus.

DISSERTATIO II.

De Peccatis in specie.

PECCATUM generatim sumptum dividitur præsertim in *originale* & *actuale*. Peccatum *originale* dicitur illud quod nascendo contrahimus, non quidem per actum voluntatis nostræ proprium; sed propter primorum parentum culpam, cujus labes simul cum natura in totam eorum sobolem viâ generationis transfunditur. Vocatur *originale*, tum quia nobis singulis statim ab ortu inest; tum quia à primo parente derivatur, qui totius generis humani fons & origo fuit.

Peccatum *actuale* dicitur illud quod adultis pro-

prio suæ voluntatis actu committunt, duplicisque est generis; aliud nimirum *mortale* quod spiritualem animæ vitam, nempe gratiam *sanctificantem*, exstringit; aliud *veniale* quod hominem iustitiæ exuit, nec pœnæ æternæ, sed temporali tantum facit obnoxium. Peccatum denique aliud dicitur *capitale*, quia non solum ex se gravissimum est, sed etiam aliorum radix funesta; & aliud *non capitale* quod ita ex se peccatum est, ut aliorum non sit veluti radix. Eæ sunt præcipuæ peccati divisiones.

Omissis autem peccatis capitalibus, quorum tractatio ubique obvia est, dicemus 1°. de peccato originali; 2°. de mortali & veniali.

CAPUT PRIMUM.

De Peccato originali.

GRAVISSIMUM illud argumentum in sex articulos distribuimus; in primo, existere peccatum originale; in secundo, illud unicuique proprium esse & inhærens probabitur; in tertio, de ejus natura; in quarto, de modo quo in posteros Adami transmittitur; in quinto, de illius subjecto; in sexto, de ejusdem effectibus disputabitur.

ARTICULUS PRIMUS.

De peccati originalis existentia.

Pelagius patriâ Britannus, professione Monachus, circa annum 405 varios errores disseminavit. Horum perniciosissimus, aliorumque veluti basis fuit iste, nempe Adamum suâ inobedientiâ sibi

tantum nocuisse; adeo ut infantes nascantur cum-
jussu peccati immunes, & in eo sint statu in
quo erat Adamus priusquam peccasset. Errorum
hunc postea renovârunt Albigenes, Anabaptistæ &
Sociniani: adversis omnes illos hostes multiplici
argumentorum genere vindicandum est capitale
istud Religionis nostræ dogma. Sit igitur.

P R O P O S I T I O.

Existit Peccatum originale.

ARG. I. Ex Scriptura sacra.

1°. Offerre solent Theologi ista Vulgatæ nostræ
verba: *Quis potest facere mundum de immundo
conceptum semine? nonne tu qui solus es?* (*Job.*
14. 4.) vel ut legunt 70 interpretes: *Nemo
mundus à sorde, nec infans cujus est unius diei
vita super terram.* Unde sic ratiocinantur: Infans
nascitur aliquâ sorde inquinatus, & de immundo
conceptus semine: hæc autem immundities non
est corporea, ut fingunt Sociniani, at spiritualis
& ipsa peccati originalis labes; siquidem eam,
teste Job, solus Deus mundare potest. Sed tota
vis hujus argumenti sita est in istis Vulgatæ verbis,
nonne tu qui solus es? Hæc autem verba in textu
hebraico non reperiuntur, sed ista solummodo:
*Quis poterit esse mundus, ex immundo natus? Ne
unus quidem.*

Originali textui magis accommodatum erit al-
terum istud argumentum: Falsa esse nequeunt
Scripturæ verba: atqui falsa erunt ista: *Quis po-
terit esse mundus, ex immundo natus? Ne unus
quidem;* falsa, inquam, erunt, si naturæ nostræ
labem, inquit Houbigant, non declarent: nam
quis neget hominem labe facinoris inquinatum,
fieri deinde posse integrum vitæ ac labis expertem?

2°. Ecce, inquit David, *in iniquitatibus con-
ceptus sum, & in peccatis concepti me mater mea*

(*Psal. 50.*) Certè ex legitimo conjugio David
conceptus fuit: *Quid est ergo,* inquit S. Augusti-
nus, *quod dicit se in iniquitate conceptum, nisi
quia trahitur iniquitas ex Adam?* Nec obstat plu-
ralis ille numerus, *in iniquitatibus, in peccatis:*
singularem enim numerum, *in iniquitate, in pec-
cato,* adhibet textus hebraicus.

3°. Apostolus sic docet: *Per unum hominem
peccatum in hunc mundum intravit, & per peccatum
mors, & ita in omnes homines pertransit, in quo
omnes peccaverunt.* (*Rom. 5. 12.*)

Eò loci agit Apostolus de peccato quod omnes
homines infecit, & morti obnoxios reddidit: atqui
peccatum illud aliud esse non potest, quàm origi-
nale, peccatum enim *actuale* non reperitur in in-
fantibus, ut omnes consentiunt: atqui peccatum
de quo loquitur Apostolus, locum habet etiam in
infantibus; 1°. quia omnibus commune est, sic
testante Apostolo: *in quo omnes peccaverunt;* 2°.
quia ad eos singulos pertinet qui morti sunt ob-
noxii; siquidem per illud peccatum *mors in omnes
homines pertransit:* atqui infantes ante quod-
cumque peccatum *actuale*, mortis imperio sub-
jacent, ut quotidiana comprobatur experientia; ergo
peccatum de quo loquitur Apostolus, est peccatum
originale.

4°. *Si unus,* inquit Apostolus, *pro omnibus
mortuus est; ergo omnes mortui sunt, & pro omni-
bus mortuus est Christus.* (*2. Cor. cap. 5. v. 14 &
15.*) Porro si Christus pro omnibus mortuus est;
ergo & pro infantibus. Quid autem parvulis qui
nondum propriâ voluntate peccaverunt, opus esset
pretio mortis Christi, nisi piaculum aliquod ipsis
nascentibus inhereret, à quò liberandi sunt ut Deo
reconciliantur? *Ex hoc probavit Apostolus,* inquit
Augustinus, *omnes mortuos esse, quia pro omnibus
mortuus est unus; ... si nullum trahant peccatum
parvuli, non sunt mortui: si non sunt mortui, non
est mortuus pro eis, qui non est mortuus nisi pro*

mortuis : ... nullo modo igitur negare permittitis eos trahere originale peccatum ; nam mortui unde , si non inde ? (Lib. 6. contra Julian. cap. 4. n. 8.)

Quapropter de omnibus generatim dicit Apostolus : *Eramus naturâ filii iræ , sicut & ceteri. (Ephes. 2. 3.) Sed quomodo naturâ , inquit Augustinus , nisi quia , peccante primo homine , vitium pro natura inolevit ? (Tract. 44. in Joan.)*

Solvuntur objecta ex Scripturis.

Objicies 1°. Apostoli textus quo nostra nititur probatio , intelligi non debet de vera peccati originalis transfusione , sed imitatione , quatenus scilicet Adamus primus peccavit , suoque exemplo posteris exemplum dedit peccandi , quod imitati sunt. Quæ interpretatio magis congruit cum usitato loquendi modo ; peccatum enim dicitur per secleratum hominem intrare in aliquam societatem , quatenus ipsius exemplum sequuntur ceteri ejusdem societatis.

Unde sic contrahitur argumentum : Apostoli verba intelligenda sunt de imitatione peccati ab Adamo commissi ; ergo ex iis inferri non potest peccati originalis propagatio.

Resp. Neg. ant. 1°. Quia in textu Apostoli agitur de peccato quod omnes homines , ac proinde infantes ipsi contraxerunt juxta hæc verba : *in quo omnes peccaverunt* : atqui ex imitatione peccare non possunt infantes ; nondum enim valent quemquam imitari.

2°. Peccatum , teste Apostolo , *per unum hominem in hunc mundum intravit , & in omnes homines pertransiit* eodem modo quo mors corporis , siquidem utrumque simul conjungit ; atqui moriendi necessitas ipsâ generatione contrahitur , quatenus corpus nascitur morti obnoxium ; ergo pariter peccatum generatione contrahitur , quatenus natura propagatur corrupta & peccatrix.

3°. Quia multi , cum de Adamo ejusque peccato nihil prorsus audierint , ejus exemplum imitari non possunt : atqui tamen eos generali hæc sententiâ complectitur Apostolus : *in quo omnes peccaverunt.*

4°. Ex Apostolo , Adamus eodem modo gentis humanæ damnationis causa extitit , quo Christus sanctitatis & justitiæ fons & origo fuit : *Sicut per inobedientiam unius hominis peccatores constituti sunt multi ; ita & per unius obediendum justitiam constitutur multi* : (Rom. 5. 19.) atqui nefas sit dicere Christum nihil hominibus attulisse , præter innocentiae exemplum omnibus imitandum. Quid enim Patriarchis , aliisque veteris Testamenti Sanctis profuisset Christus , quem procul dubio non imitati sunt ? Absit igitur ut sentiamus Adamum nihil posteris suis nocuisse , nisi pravo exemplo.

5°. Si Apostolo ea mens fuisset , ut primum peccandi exemplum commemoraret , non certe Adamum , sed potius diabolum quem ipse Adam imitatus est , aut Evam quæ ante virum peccavit , proferre debuit. *Si primum peccatorem requiris , ait Augustinus , diabolum vide. Sed humani generis massam volens ostendere Apostolus de origine venenatam , idem eum posuit de quo nati sumus , non eum quem imitati sumus. (Serm. 294. cap. 15.)*

Inst. 1°. Apostolus post hæc verba v. 12. *Per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit , &c.* ista subjungit v. 13. : *Usque ad legem enim peccatum erat in mundo ; peccatum autem non imputabatur , cum lex non esset.*

Unde sic : Peccatum de quo fit mentio in versiculo 13 , intelligi non potest de originali peccato quod sive ante , sive post legem , imputatum esse contendimus ; ergo neque in versiculo 12 fit sermo de originali , sed de actuali tantum peccato.

Resp. Neg. ant. Sic enim pergit Apostolus v. 14. *Sed regnavit mors ab Adam usque ad Moysen , etiam in eos qui non peccaverunt in similitudinem*

prævaricationis Adæ. Itaque juxta mentem Apostoli mors, idèdque peccatum, regnavit etiam in eos qui nondum ratione utentes peccare non potuerunt *in similitudinem prævaricationis Adæ*, proprio nimirum suæ voluntatis actu. Parvuli igitur peccato & morti declarantur obnoxii: in iis autem non aliud esse potest peccatum, quàm originale.

Inst. 2°. Sic pergit Apostolus: *Sed non sicut delictum, ita & donum: si enim unius delicto multi mortui sunt, multò magis gratia Dei. . . in plures abundavit.* (*Ibid. v. 15.*)

Unde sequitur istud argumentum: Peccatum originale est illud quod per Adamum omnes & singuli homines dicuntur contrahere: atqui Apostolus non loquitur de peccato quod omnes & singulos homines infecerit; siquidem ait gratiam Christi *in plures* abundasse, quàm delictum Adami; ergo non loquitur Apostolus de peccato originali.

Resp. Neg. min. Neque ullam difficultatem facessere debet vox *plures*; græcè enim legitur πολλοις, id est, *multos*. Hinc Julianum sic urget Augustinus: *Non pronuntiat Apostolus plures, sed multos; græcè locutus est . . . lege & tace.* (*Lib. 2. operi imperf. cap. 206. tom. 10. pag. 1035.*) Nihil etiam difficultatis est in istis verbis: *multò magis*; comparatè enim ad delictum & donum, non autem ad personas adhibentur; non sic igitur accipienda sunt, quasi plures homines gratiæ participes fierent, pauciores autem mortis & damnationis lege tenerentur; quod experientiæ quotidiana repugnat: sed præfata verba eo sensu intelligenda sunt, quòd plura bona nobis attulerit Christus quàm invec̄ta fuerint mala per Adamum: gratia enim Christi non à peccato solum originali nos liberat, sed etiam à peccatis *actualibus* quæ propriâ voluntate commisimus. Hanc esse Apostoli mentem satis patet ex iis quæ adjicit: *Judicium quidem ex uno in condemnationem; gratia au-*

tem ex multis delictis in justificationem. (*Rom. 5. 16.*)

Tollit gratia Christi, inquit Augustinus, *originalis peccati reatum; . . . dimittit etiam cuncta peccata quæ homines malè vivendo addiderunt: Judicium quippè ex uno delicto in condemnationem, quia unum illud quod à nascentibus trahitur, trahit ad æternam condemnationem, si non remittatur: nec tamen hoc solum gratia dimittit, alioquin tantùm valeret; sed cum eo dimittit & cetera; ergo plus valet. Propter quod dictum est: Judicium quidem ex uno, &c.* (*Ibid. cap. 97. pag. 990.*)

Inst. 3°. Per *inobedientiam unis peccatores constituti sunt multi*, inquit ibidem Apostolus; *si multi*; ergo non omnes.

Resp. Neg. conseq. Quia *multos* hic dicit Apostolus, quos antea dixerat *omnes*, iisque in locis ne levissima quidem est contradictionis umbra, siquidem omnes homines reverè sunt multi. Vox *multi* in Scripturis nonnunquam accipitur pro *omnibus*, cum scilicèt ea de quibus fit sermo, universalitatem simul & multitudinem efficiunt. Sic, v. g. de muliere peccatrice dicitur: *Remittuntur ei peccata multa id est, omnia.* (*Luc. 7. 47.*) Sic etiam Abrahamo dicit Deus: *Patrem multarum gentium constitui te.* (*Genes. 17. 5.*) *Benedicentur in semine tuo omnes gentes terræ;* (*Ibid. cap. 22. v. 18.*) ergo quia homines quos infecit peccatum originale, sunt *omnes* simul & *multi*, alterutram vocem indiscriminatim usurpare potuit Apostolus.

Obj. 2°. Apostolus dicit: *Sicut in Adam omnes moriuntur, ita & in Christo omnes vivificabuntur.* (*1. Cor. 15. 22.*) Ergo cum omnes non *vivificentur* in Christo, nec etiam omnes in Adamo *moriuntur*.

Resp. Neg. conseq. In eo quippè stat comparatio, quòd *sicut sine Adam nullus ad mortem, ita sine Christo nullus ad vitam; sicut dicimus de litterarum magistro, si in civitate solus est, omnes iste hic litteras docet: non quia omnes discunt; sed quia*

nemo nisi ab ipso. Ita Augustinus. (*Lib. de nuptiis & concup. cap. 27. n. 46. tom. 10. pag. 325.*)

Obj. 3°. Apud Ezech. sic promittitur: *Filius non portabit iniquitatem patris.* (*Cap. 18. v. 20*) Atqui, posita labe originali, filius portaret iniquitatem patris sui; ergo, &c.

Resp. Dist. maj. Filius, &c. si illius non fuerit particeps, conc. si fuerit particeps, neg.

Perro singuli homines sunt iniquitatis Adami participes, quæ unicuique ipsorum propria est, non quidem proprietate actionis, inquit Augustinus, sed contagione propaginis. (*Lib. 6. contra Julianum, cap. 9. n. 28. tom. 10. pag. 678.*) Præterea ex objecto Ezechielis loco refellitur, ut observat Maldonatus, Pelagianorum error. *Nam cum videtur, inquit, infantes portare aliquam penam, cum moriantur, quod est iniquitatem portare; & cum Deus dicat filium non portare iniquitatem patris, sequitur eos (infantes) non mori propter solum peccatum Adami, sed propter suum; quia Adami peccatum ipsis fit proprium & intrinsecum.* (*Tract. 3. de peccato orig. pag. 67. tom. 3. edit. Paris. 1677.*)

ARG. II. Ex patribus qui ante Pelagianam hæresim scripserunt.

1°. S. Justinus Martyr ait humanum genus ab Adamo in mortem & serpentis fraudem incidisse. (*Dialog. cum Triphone, n. 18. pag. 286. edit. BB.*)

2°. S. Irenæus, Lugdunensis Episcopus: Sine Christo, inquit, impossibile erat us salutem perciperet qui sub Adæ peccato ceciderat. (*Lib. 3. adversus hæreses, cap. 18. n. 2. col. 1. edit. BB.*)

3. Tertullianus sic habet: *Adami in mortem datus, exinde totum genus de suo semine infectum, suæ etiam damnationis traducem fecit.* (*Lib. de testimonio animæ, cap. 3. pag. 66.*) 4°. S. Athanasius, *Ob Adami iniquitatem, inquit, omnes qui ex Adamo oriuntur, in iniquitatibus concipiuntur, proavi sui damnatione*

damnatione collapsi. (*In Psal. 50. tom. 1. part. 2. pag. 1087. & 1088.*) 5°. S. Gregorius Nazianzenus: *Quemadmodum in veteri Adamo mortui sumus, ita in Christo vivamus* (*Orat. 28. ad Natalem Christi, n. 4. tom. 1. pag. 665. edit. Bened.*) 6°. S. Chrysostomus: *Quando Adamus peccavit illud grande peccatum; omne genus humanum in commune damnavit.* (*Apud Aug. tom. 10. pag. 511.*) Denique S. Cyprianus unà cum 66. Episcoporum Concilio ita docet: *Infans... secundum Adam carnaliter natus, contagium mortis antiquæ primæ natiuitate contraxit.* (*Epist. ad Fidum, pag. 99. edit. Baluz.*)

Ex iis omnibus compertum est SS. Patres tum Græcos, tum Latinos qui ante Pelagium floruerunt, in defendendo peccati originalis dogmate fuisse unanimes; quod proinde ex Traditione certum est. Hinc Augustinus objicienti Pelagio confictam ab eo fuisse peccati originalis transfusionem, sic respondet: *Non ego finxi originali peccatum, quod catholica fides creditur antiquis; sed tu qui hoc negas, sine dubio es novus hæreticus.* (*Lib. de nuptiis, cap. 12. tom. 10. pag. 314.*)

Solvuntur objecta ex Patribus.

Obj. 1°. Hæc Tertulliani verba: *Nulla fermè nativitas munda est, utique Ethnicorum.* Hinc enim & Apostolus ex sanctificato alterutro sexu Sanctos procreari ait, tam ex seminis prærogativa, quàm ex institutionis disciplina. (*Lib. de anima, cap. 39. pag. 294.*) Ibi docet Tertullianus solam Ethnicorum nativitatem immundam esse, filios autem fidelium procreari sanctos; ergo non admittit peccatum originale.

Resp. Dist. ant. Docet Tertullianus filios fidelium procreari sanctos per comparisonem cum filiis Ethnicorum, conc. id est, propriè sanctos ab ortu, & ante susceptum Baptismum, neg. ant.

Hic Tertullianus Christianorum nativitatem quæ

ab omni idololatriæ & superstitionis sorde immunis est, comparat cum nativitate Ethnicorum quæ plurimis foedabatur superstitionibus quas in hoc loco describit.

Mundi sunt, juxta eum Doctorem, Christianorum filii, si cum Ethnicorum filiis conferantur: illi enim posteriores, cum idololatriâ obsetrice nascantur, inquit, jam in partu, Lucinæ Dianæque deventur: alii verò quasi ipsâ feminis conditione sanctitati destinantur. At non ideò censuit Christianorum filios sic à prima origine sanctos esse, ut ipsis nascentibus nihil sordium adhæreat: statim enim observat ipsos Christianorum infantes Baptismate indigere ut sanctitatem acquirant: Meminerat Apostolus, (Cum filios fidelium per parentes sanctificari dixit) dominicæ definitionis: nisi quis nascitur ex aqua & Spiritu, non ibit in Regnum Dei; ac proinde non erit sanctus.

Inst. Tertullianus suadet ut Baptismus infantium procrastinetur, donec adoleverint; Veniant (ad Baptismum) cum Christum nosse potuerint: quid festinat ætas innocens ad remissionem peccatorum? (Lib. de Bapt. cap. 18. pag. 231.) Ibi Tertullianus infantes vocat innocentes; ergo nullum in iis esse peccatum existimabat.

Resp. Dist. conseq. Nullum esse peccatum actuale, conc. originale, neg.

Id unum in præfatis Tertulliani verbis aliquid difficultatis habere potest, quòd infantium ætatem vocaverit innocentem: sed eo sensu hoc dictum fuit, quòd infantibus nullum sit peccatum actuale, non rejecto tamen originali. Quæ interpretatio duplici potissimum argumento nititur; primum est, quòd peccatum originale aliis in locis apertissimè adstruat Tertullianus; imò in ipso textu qui nobis objicitur: supponit enim infantes ipsos in Baptismate consequi peccatorum remissionem. Quid festinat, inquit, innocens ætas ad remissionem peccatorum? Secundum est quia apud Veteres, sicut &

apud nos, infantes non rarò dicuntur innocentes, eam ob causam quòd nullum peccatum actuale, & propriâ voluntate commiserint: Parvulos innocentes merito nuncupamus, inquit Augustinus, secundum id quòd ait Apostolus, nondum natos nihil egisse boni sive mali; non secundum id quòd ait: per unius inobedientiam peccatores constituti sunt multi. (Lib. 1. contra Julianum, cap. 6. n. 22. tom. 10. pag. 510.) Ideò suadebat Tertullianus ut parvuli non tam citò Baptismum reciperent, quia eâ ætate Baptismatis obligationes, tantique beneficii fructum & pretium non satis agnoscunt. Qua in re Tertullianum non approbavit Ecclesia, ne scilicet infantes variis obnoxii periculis, repentinâ morte prius occuparentur, quàm Sacramentum regenerationis suscepissent.

Obj. 2°. Obscurum S. Clementis Alexandrini textum ubi respondet Basilidi & Encraticis qui nuptias & generationem damnabant, quia infantes statim ab ortu peccato inficiantur. Dicant ergo nobis, inquit, ubi fornicatus est infans natus, vel quomodò sub Adæ cecidit execrationem, qui nihil operatus est? restat ergo eis ut dicant malam esse generationem, non solum eam quæ est corporis; sed etiam eam quæ est animæ propter quam est corpus; (Lib. 3. Stromatum, n. 16. pag. 556. & 557. edit. Oxon.) negat ergo S. Doctor infantem natum sub Adæ cecidisse execrationem, ac proinde originali peccato infici.

Resp. Neg. conseq. Hic refellit S. Doctor hæreticos qui Scripturæ sacre testimoniis quibus adstruitur peccatum originale, abutebantur ad damandas nuptias. Quòd argumentum ut ipsis eripiat, demonstrandum suscipit non ideò infantes nasci peccato constrictos, quòd malæ finit nuptiæ, neque malum esse generationem, quia infantes in peccato concipiuntur: quæ duo verissima sunt, & culpæ originalis dogmati nequaquam adversantur.

1°. Quidem certum est non ideò reos nasci par-

vulos, quod mala sit generatio. Si enim ex eo quod parentes gignendo peccarent, in culpa esset infans, maxime quia illorum peccati socius & particeps foret: atqui id dici non potest, quandoquidem parvulus qui gignitur, nullius operationis est capax; non ergo peccator nascitur, quia mala est generatio. Hic genuinus est istorum verborum sensus: *Dicant nobis ubi fornicatus est infans, aut quomodo cecidit sub Adæ execrationem*, (aliquid in peccatum gignentium conferendo) *qui nihil operatus est?* Aliam quidem ob causam in Adæ damnationem incurrit parvulus; sed illam ad causam non attendit S. Clemens, hæreticorum nuptias damnantium confutationi unice intentus.

2º. Non minus verum est nuptias non ideo malas esse & culpandas, quod infans nascatur obnoxius peccato. Si enim, ut observat S. Doctor, corporis generatio inde mala esset, quod infans statim ab ortu peccator sit, mala etiam foret animæ generatio, siquidem anima imprimis peccati labe inquinatur: atqui fatebantur Encratitæ malam non esse animæ procreationem, quamvis infans in peccato nascatur; ergo nec corporis generatio eam ob causam mala est ac damnanda. Id profecto significant ista verba: *Restat ut dicant malam esse generationem, non solum corporis, sed etiam animæ*. In objecto igitur S. Clementis loco nihil est quod originalis peccati fidei adversetur.

Quod autem originale culpam admiserit, plurimis ex locis patet ubi Baptismum vocat *regenerationem, lavacrum per quod peccata absterguntur*. (Lib. 1. *Pedagogi*, cap. 6. *ibid.* p. 113.) Si vero per Baptismum homo regeneretur, eoque peccata eluantur, quisquis eum suscipit peccasse censetur; non ignorabat autem S. Doctor infantibus recens natis conferri Baptismum; ergo persuasum habuit eos nasci peccato originali infectos: siquidem *actuale* peccatum committere nequeant.

Obj. 3º. S. Chryostomus in Homilia ad Neophytos, ut eos refellat qui totum Baptismi fructum in sola peccatorum remissione statuebant, adhibet exemplum parvulorum: *Ideo*, inquit, *infantes baptizamus, quamvis peccata non habentes, ut eis deur vel addatur sanctitas, justitia, &c.* (Apud Aug. lib. 1. *contra Julian.* cap. 6. n. 21. tom. 10. pag. 509.) Docet itaque S. Chryostomus infantes non habere peccata; ergo rejicit peccatum originale.

Resp. Dist. ant Non habere peccata *actualia*, conc. peccatum originale, neg.

Hanc fuisse S. Doctoris mentem constat. 1º. Quia numerum pluralem adhibet, *quamvis peccata non habentes*; hic autem loquendi modus peccata *actualia* designat; quapropter sentiens Julianus, quantum suæ causæ obesset pluralis ille numerus, singularem fraudulenter substituerat. Quam perfidiam sic redarguit Augustinus: *Dixit* (S. Chryostomus) *illos non habere peccata, non, sicut verba ejus ipse posuisti, non coinquinatos esse peccato, dum vis utique intelligi non eos peccato primi hominis esse inquinatos.* (Lib. 1. *contra Julian.* cap. 6. n. 21.) 2º. Quia variis in locis, ac etiam in objecta Homilia, peccatum originale adstruit: *Venit semel Christus*, inquit, *invenit nostrum chirographum paternum quod scripsit Adam. Ille initium induxit debiti, nos sanus auxinus posterioribus peccatis*: (Ibid. apud Aug. pag. 513.) Atqui si Adami, si paternum chirographum nostrum est, nemo sane non inficitur peccato originali. 3º. Quia, ut ait Augustinus, id moris est apud Scriptores, ut innocentes & sine peccatis dicantur infantes, eo *præcisè* quod nullum in iis sit peccatum *actuale*. (Ibid.)

Inst. 1º. S. Doctor dicit Baptismum conferri parvulis, *ut eis addatur sanctitas, justitia, &c.* ergo credidit infantibus, ante susceptum Baptismum, inesse sanctitatem; ac proinde eos omnis peccati, etiam originalis, esse expertes.

Resp. Dist. ant. Ut in eis addatur sanctitas remissioni peccatorum, conc. ut sanctitati Baptismo prævia nova sanctitas accederet, neg.

Cum enim S. Doctor eos impugnet qui nihil gratiæ tribuebant Baptismati, præter remissionem peccatorum, idè affirmat Baptismum conferri, ut peccatorum remissioni etiam addatur sanctitas, justitia, &c. Illud sibi consilium fuisse manifestum est: postquam enim ostendit infantes fieri ex servis liberos, ex peccatoribus justos; membra Ecclesiæ, filios Dei, hæredes regni, Christi fratres, cohæredes, Spiritûs Sancti membra & organa, sic pergit: *Vides quot sunt Baptismatis largiæ, & nonnulli deputant cælestem gratiam in peccatorum tantum remissione consistere: nos autem honores computavimus decem.* (*Apud Augustinum, lib. 1. contra Julian. cap. 6. n. 21.*) Et verò ille non admittit in parvulis nondum Baptismate donatis sanctitatem, qui inter Baptismi fructus recenset regenerationem, resurrectionem, redemptionem quæ supponunt spiritualem animæ mortem, & sub dæmonis jugo servitutem: atqui S. Chrysoströmus in ipsa quæ nobis objicitur Homilia, inter Baptismi fructus recenset, &c. *Supplicio, inquit, liberati sumus, de integro regenerati sumus, resurreximus & redempti sumus; ergo, &c.*

Inst. 2º. Chrysoströmus sic interrogat: *Quid ergo, inquires, faciam? Propter illumne (Adamum) peream? Non sanè propter illum: neque enim tu sine peccato mansisti.* (*Homil. 12. in Epist. 1. ad Cor. n. 3. tom. 10. pag. 170. Edit. BB.*)

Itaque, juxta S. Doctorem, homo non perit propter Adamum, sed propter alia quæ commisit peccata; ergo non existimavit hominem nasci originali quâdam labe infectum.

Resp. Dist. ant. Homo baptizatus non perit propter Adamum, conc. homo non baptizatus, neg.

S. Chrysoströmus hic baptizatos alloquitur, qui opinari poterant se propter Adami peccatum ne-

cessariò perituros: eos autem ab illo metu liberat, admonendo baptismum non idè periturum, quia peccavit in Adamo, cum ab eo delicto fuerit per Baptismum purgatus; sed quia peccata actualia commisit à quibus, auxiliante gratiâ, potuisset abstinere.

Inst. 3º. S. Chrysoströmus exponens hæc Apostoli verba: *Sicut per inobedientiam unius hominis peccatores constituti sunt multi, &c.* sic habet: *Quid significat illud, peccatores? mihi quidem videtur, supplicio obnoxios, & ad mortem damnatos.* (*Hom. 10. in cap. 5. epist. ad Rom. tom. 9. pag. 523. nov. edit.*)

Unde sic: Ille peccatum originale negat, qui docet homines per Adamum improprie tantum peccatores constitui, quatenus scilicet supplicio & morti fiunt obnoxii: atqui ita docet S. Chrysoströmus; ergo, &c.

Resp. Neg. min. S. Doctor non peccatum excludit, at supponit. Declarat enim supplicio non esse obnoxium, nisi qui culpam habuerit; siquidem paulò ante probaverat peccatum in totum genus humanum transisse, quia mors quæ poenâ est peccati, in omnes grassatur. *Per unum hominem, inquit, peccatum intravit in mundum, non ipsum peccatum quod à legis transgressione ortum est; sed illud quod ab Adami inobedientia est, ... & quænam ejus rei probatio fuerit? nempè quòd homines ante legem interirent.*

Obj. 4º. S. Optatus Episcopus Milevitanus, refellendo Donatistas qui Catholicorum communionem sub eo prætextu refugiebant, quòd essent eorum filii, qui sacros codices persecutoribus tradiderant, docet traditorum crimen, qualecumque sit, illorum filiis nocere non posse: *Quæ res, inquit, jam ab antiquis sæculis in ipsis natalibus mundi comprobata est: nam non pertinuit ad Seth filium Adæ patris peccatum.* (*Lib. 7. adversus Parmenianum.*)

Porro si Adæ peccatum ad filium ejus Seth non pertinuit, neque etiam in alios homines transfunditur, ac proinde nullum est peccatum originale.

Resp. septimum hunc librum ex quo depromitur difficultas proposita, S. Optati negant esse eruditi, & quidem plurimas ob causas; 1°. propter styli discrepantiam; 2°. quia S. Hieronymus sex tantum numerat S. Optati libros; 3°. Quia ipse etiam operis autor in libro primo indicans quid esset in singulis tractaturus, de illo septimo prorsus tacet; 4°. quia in eodem libro extenuatur traditorum crimen, quod tamen gravissimum esse verus optatus asserit.

ARG. III. Ex præscriptione.

Certum est quo tempore Pelagiana hæresis & tenebris in lucem emerit, Christianos omnes hoc dogma unanimi consensu tenuisse. Id probat metus ipse Pelagianorum, ne si doctrinam suam palam efferrent, eos plebs Christiana lapidibus obrueret, ut scribit S. Hieronymus, (*Dialog. 3.*): constat etiam alios antiquiores hæreticos, Novatianos, Arianos, Apollinaristas, Donatistas in eandem fidem consensisse: atqui unanimis illa consensio inde orta est, quod peccati originalis dogma fuerit à Christo & Apostolis traditum. Vel enim hanc originem sibi vindicat, vel dicendum erit illud in Ecclesiæ doctrinam furtim irrepsisse: atqui id posterius defendi non potest. Hæc quippe mutatio fieri non potuit absque gravissimis contentionibus & dissidiis; 1°. quia absurdum foret tam sacrilegæ novitatis insimulare sanctissimos totius orbis Episcopos, Presbyteros, ipsosque populos, quibus catholica fides ad eum cordi erat, ut pro illa bonorum jacturam, exilia, carceres, tormenta, mortemque constanter tolerarent; 2°. quia de præcipuo Religionis fundamento hic agitur, cui Verbi Divini

Incarnatio, totumque Redemptionis nostræ opus inanitur; 3°. quia peccati originalis dogma rationem humanam adeo superat, ut sine divina revelatione in cujusquam mentem venisse vix ac ne vix quidem potuerit; 4°. quia ingenitæ nobis superbiæ tantoperè adversatur, ut recens à quolibet excogitari non potuisset, quin omnium offensionem excitasset.

Enim verò Pelagius, quamvis doctrinam humano ingenio longè magis accommodatam proposuerit, universæ tamen & Orientalis & Occidentalis Ecclesiæ anathema effugere non potuit: quomodo igitur peccati originalis dogma antea, ut supponitur, inauditum, fidei ubique receptæ contrarium & superbiæ rationi tam ingratum; quomodo, inquam, potuisset absque ulla animorum contentione, ullisque dissidiis, & omnibus persuaderi, & universam Ecclesiam invadere? atqui tamen nullum discordiæ, nullum reclamationis vestigium, sive apud Patres, sive apud Scriptores Ecclesiasticos deprehenditur, nec invenire potuerunt ipsimet Pelagiani; ergo certum est nullam doctrinæ mutationem circa peccatum originale in Ecclesia cotigisse; ergo istud fidei dogma fuit à Christo & Apostolis Ecclesiæ concreditum.

Hinc ubi primum Pelagius & Celestius fidem hanc impugnarunt, statim in eos insurrexere viri omnes Catholici, variisque in Conciliis & scriptis peritissimum hunc errorem profligarunt. Sic, v. g. pronuntiârunt Concilii Carthaginensis an. 418 Patres: *Quicumque parvulos recentes ab utero matrum .... dicit nihil ex Adamo trahere originalis peccati, ... anathema sit.* (*Cod. Concil. Eccles. Afric. can. 110. tom. 2. Concil. pag. 1121.*)

Præterea Baptisum omnibus, etiam parvulis, necessariam esse ut in Regnum cælorum admittantur, quovis tempore fuit Ecclesiæ fides, idque inficiari nunquam ausi sunt Pelagiani. *Non quæstio est, inquit Augustinus, inter nos & ipsos (Pelagianos)*

utrum parvuli baptizandi sint; .... hoc concedunt (*Serm. 294. cap. 11. n. 2. tom. 5. pag. 1183.*) porro Baptismus in remissione n. peccatorum conferebatur, ut ante Pelagianos tota profitebatur Ecclesia in isto symboli articulo: *Confiteor unum Baptisma in remissionem peccatorum.* Univerſa igitur credebatur Ecclesia infantes naſci alicujus peccati reos, quod baptiſmate abluendum erat. Hæc autem noxa non alia eſſe poteſt, quàm labes originalis: *Parvuli*, inquit Concilium Carthaginense, *qui nihil peccatorum in ſemetiſſis committere poſuerunt, ideo in remiſſionem peccatorum veraciter baptiſantur, ut in eis regeneratione mundetur quod generatione traxerunt.* (*Can. 2. tom. 2. Concil. pag. 1121.*)

Denique ceremoniæ quæ in Baptiſmate, etiam parvulorum, uſurpantur, nempe *exorcismus & inſufflatio* quibus abigitur immundus Spiritus, ubique receptæ erant ante Pelagianos: atqui ceremoniæ illæ aperte indicant Eccleſiam credidiſſe, parvulos ante Baptiſmum ſub dæmonis poteſtate eſſe conſtitutos: ſub illius autem imperio eſſe nequeunt, niſi ob peccatum aliquod naſcantur rei, & quod originale tantum eſſe poteſt; ergo ſemper Eccleſia perſuaſum habuit parvulis naſcentibus inhæreſcere labem originale. *Infantes cum baptizantur*, inquit Auguſtinus, *eruantur de poteſtate tenebrarum. Alioquin cum magna injuria Dei ..... exorcifatur & exſufflatur imago Dei, ſi non ibi ille exorcifatur & exſufflatur princeps mundi, qui miſtitur ſoràs.* (*lib. 2. operis imperf. cap. 181. pag. 1026.*)

ARG. IV. *Ex innumeris miſeriis quibus homo naſcitur obnoxius.*

Sic ab Auguſtino proponitur: *Neque ſub Deo juſto miſer eſſe quiſquam, niſi mereatur, poteſt.* (*Lib. 1. operis imperf. n. 39. tom. 10. pag. 887.*) Hoc principium ſtatuit S. Doctor tanquam inconcuſſum, & rationi maximè conſentaneum: atqui

parvulos ipſos nemo negaverit gravi malorum & dolorum jugo premi, quorum catalogum texere non minùs longum, quàm ſuperfluum foret; neceſſe eſt igitur ut infantes tanto ſupplicio dignos fecerit grande aliquod peccatum: atqui id nihil aliud eſſe poteſt, quàm peccatum originale.

Sed juvat S. Doctorem audire. *Tunc vera eſt juſtitia Dei, ſi grave jugum ſupra filios Adam à die exitus de ventre matris eorum, non ſit injuſtum; quomodò autem non eſt injuſtum jugum grave, ſi nullum eſt in parvulis malum, propter quod juſtè jugo premantur gravi?* (*Lib. 6. contra Julian. cap. 5. n. 11.*) Sic etiam Pelagianos arguit: *Vos autem negantes originale peccatum, proſeçdò aut cogimini dicere Deum, vel invalidum, vel injuſtum, ſub cujus poteſtate imago ejus in parvulis ſine ullo vel proprii vel originalis peccati merito, tantis affligitur malis.* (*Ibid. cap. 21. n. 67.*) Quoniam Dei non eſt iniquum judicium, ideo in miſeria generis humani, quæ incipit à ſtetibus parvulorum, agnoſcendum eſt originale peccatum. (*Lib. 3. operis imperf. n. 77.*) Denique contra Julianum diſputans licè concludit: *Quid igitur reſtat, niſi ut cauſa iſtorum malorum ſit, aut iniquitas, aut impotentia Dei, aut pœna primi veteriſque peccati?* (*Lib. 4. contra Julian. n. 83.*)

Itaque miſeriæ quibus ſtatim ab ortu premitur genus humanum, certiffimum ſunt peccati originalis argumentum, ſi Deus citra injuſtitiam non potuerit hominem naſcentem tot doloribus ſubjicere, niſi in alicujus peccati pœnam: atqui paſſim reſtatur Auguſtinus, Deum citra injuſtitiam non potuiſſe hominem naſcentem, &c.

Eandem hanc rationem adhibent alii Patres: S. Proſper agnoſcendum eſſe docet, *quod eſt humana miſeriæ, non de inſtitutione creatoris, ſed de retributione eſſe judicis.* (*Lib. cont. Collat. cap. 9. n. 26. pag. 180. & 184, in append. tom. 10. oper. S. Auguſt.*) Sic etiam declarat: *Miſeria ge-*

neris humani, cujus nullum hominum ab exorta usque ad obitum videmus alienum, non pertineret ad justum Dei omnipotentis judicium, si non esset originale peccatum. (Sentent. 276. pag. 241. Ibid.)

S. Fulgenius aliique Episcopi in Sardinia pro fide exules, eandem veritatem sic defendunt: *Cum non sit iniquitas apud Deum qui fecit hominem ad imaginem suam, . . . quâ justitiâ Deus justus infantibus sine peccato nascentibus (juxta Pelagianos) ingerit pœnam, in quibus pœna non invenit causam.* (Lib. de Incarnat. & grat. cap. 14. n. 25. pag. 302.) *Si ergo nolunt in ipsius Dei contumeliam mortiferâ impietate versari fiteantur hominis primi in omnes homines cum morte transisse peccatum.* (Ibid.)

Gelasius Papa: *Magis videbitur, quod absit; injustus Deus, si illic infligatur pœna, ubi nulla sit culpa.* (Appendic. tom. 10. oper. S. August. pag. 142.) De innumeris quibus homo subjacet miseriis loquens, sic asserit: *Quæ utique pœna judicii tam gravis & aspera, in bono perseverantibus (homini) nullatenus esset inflicta, & nisi malo non convenienter addicta.* (Ibid. 143.)

Vetus autor libri cui titulus *Hypognosticon*, qui extat in Appendice Tomi X. oper. S. August. de pœna Adamo ejusque posteris imposita sic loquitur: *Quod quâ justitiâ, si hæredes peccati parentum non sumus, patiamur?* (Lib. 2. cap. 14. pag. 10.) Pelagianos etiam sic urget: *Secundùm errorem vestrum Deus iniquus est, ut qui mori parvulum patiat, non habentem peccatum per quod posset vitâ privari.* (Ibid. Lib. 5. cap. 1. pag. 36.)

S. Bonaventura docet naturam humanam non fuisse à Deo conditam, qualis nunc videtur, & miseriis quibus tentatur, à primorum parentum delicto fluxisse. Hoc, inquit, *fidei veritas prædicat, sacræ Scripturæ autoritas confirmat, rationis probabilitas manifestat, . . . tam ex ordine qui respicit divinam justitiam, quàm ex ordine qui respicit su-*

pietiam, quàm etiam ex ordine qui respicit bonitatem summam. (In 2. dist. 30. q. 1. tom. 4. pag. 371. col. 2. Edit. Lugd.)

Ex iis autem innumerisque aliis similibus testimoniis pronum est sic argumentari: Illud peccatum admittendum est, quo sublato, Deus, illasâ suâ bonitate & justitiâ, non potuisset hominibus eas pœnas infligere, quibus ab ortu suo miserè conficiantur: atqui juxta SS. Doctores mox allegatos, sublato peccato originali, Deus, &c. ergo, &c.

Dices 1°. Hujus vitæ miseriæ ex ipsâ naturâ humanæ conditione derivantur: corpus enim nostrum, cum elementis constet sibi invicem oppositis, ex se partium dissolutioni, ac proinde corruptioni obnoxium est. Hujus vitæ miseriis totidem esse naturæ appendices adeò certum est, ut belluæ, quamvis peccati expertes, doloribus & morti subjaceant.

Resp. Natura nihil aliud est, quàm summa & omnipotens Dei voluntas, res omnes à se conditas certis quas liberè posuit legibus administrantis. *Deo hæc est natura*, inquit Augustinus, *quod fecerit;* (Lib. 6. de Genesi ad litteram cap. 13. n. 24.) cum igitur Deus eâ lege primum hominem condiderit, ut quandib in justitia staret, omnis miseriæ expertis foret, liquet statum illum eo sensu naturalem fuisse.

Belluarum exemplum à Pelagianis objectum non semel repulit Augustinus. Julianum quippè dicentem bestias etiam, quando pariunt, dolorem pati, sic iridet: *Non quidem tibi dixerunt animalia, utrum ille gemitus sit canentium vel doleritium.* (Lib. 6. operis imperf. cap. 26. tom. 10. pag. 1343.) Philosophi Cartesiani, ut in *Metaphysica* exposuimus, gravissimis ducti argumentis asserunt nullum in belluis esse vel doloris vel gaudii sensum propriè dictum. Sed, missâ quæstione philosophicâ, cum Augustino respondemus: *Quid mihi opus est in hac re scrutari obscura naturæ, cum inde nostra*